

to důvodem stížnosti proti výpovědi, neboť se to platnosti a účinnosti její dotýkati nemůže, nelzeť opomenutí to přičítati Státnímu pozemkovému úřadu. Správný postup v takovém případě je tento: Ten, komu na tom záleží, by soud zachoval předpisy zákona, na př. tedy, jako zde, doručil — má-li za to, že to zákonem předepsáno — výpověď i vrchnímu vlastníku, t. j. jeho zákonným zástupcům, nebo jindy, kdy opomenuto ji vyhlásiti na soudní desce, by vyhlášení to se stalo, musí se obrátiti na soud, který tato opatření dle zákona učiniti jest povinen, s návrhem, aby to učinil. Nevyřídí-li soud jeho návrh, má návrhovateli proti soudu stížnost pro odpírání spravedlnosti dle § 78 zák. o soud. org., vyřídí-li však soud sam od sebe nebo na tuto stížnost jeho návrh, ale vyřízení se návrhovateli nezamlouvá, jsouc na př. zamítavé nebo odmítavé, má pak do něho stížnost dle § 9 nesp. říz., neboť doručování i vyhlásování výpovědi jest, třeba to výslovně stanoveno nebylo — zákon stanoví v § 20 náhr. zák. jen, že o stížnosti proti výpovědi rozhodne rekursní soud v řízení nesporném — bezesporně úkonem řízení nesporného, jest takovým úkonem tedy i všecko rozhodování o něm a má proto místo § 9 nesp. říz. Nelze však místo toho, aby to takto uplatňoval, chtíti zvrátiti účinnost řádné výpovědi osobě hospodařící doručené, jak se o to stěžovatel pokouší.

Čís. 2144.

Dvorský dekret ze dne 18. května 1841, čís. 538 sb. z. s., byl derogován ustanovením §u 19 nesp. říz.

Vliv onemocnění toho, komu v mimosporném řízení uložen jako donucovací prostředek trest vězení, na výkon tohoto trestu.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1452 22.)

Pavčina T-ová domáhala se prominutí trestu vězení, jež jí byly právoplatně uloženy pro maření styku jejích dětí s otcem jejich Jidřichem T-em, tvrdíc, že by následkem jejího porušeného zdraví byl výkon jich pro ni pohromou, neb alespoň přeměny jich v přiměřený trest na penězích. Soud první stolice návrh její zamítl, vycházeje z názoru, že není pro něj v zákoně opory, soud rekursní však vyslovil názor, že prominutí nebo přeměna trestu vězení v trest na penězích jsou dle obdoby dekretu dvorní komory ze dne 18. května 1841, čís. 538 sb. z. s. přípustny, a nařídil soudu první stolice, by konal šetření o tom, zda jsou tu předpoklady pro prominutí zmíněných trestu, nebo přeměnu jich v pokuty a by pak ve věci znovu rozhodl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Lze ponechatí stranou řešení otázky, vztahovala-li se působnost dekretu dvorní kanceláře pouze na území, pro něž výslovně byl vydán, či též na ostatní území bývalého Rakouska, a možno-li ho použiti obdobně i, jde-li o prominutí trestu vězení nebo jeho přeměnu v pokutu,

ježto předpis jeho byl ustanovením Šu 19 nesp. říz., jako zákona pozdějšího, derogován. Je-li tvrzení Pavlíný T-ové o její churavosti správným a nebylo-li by lze proto tresty vězení na ní vykonati, bylo by soudu první stolice postupovati podle předpisu Šu 365 ex. ř., ježto exekuci na základě právoplatných rozhodnutí ve věcech nesporných možno vésti dle ustanovení Šu 19 nesp. říz. i podle předpisů civilního řádu soudního, nyní dle řádu exekučního.

Čís. 2145.

Přípustnost preklusivní prorogace na prospěch řádného soudu ve mzdovém sporu, pro nějž byl v tarifní smlouvě stanoven soud rozhodčí.

Vliv poklesu cizozemské měny, byla-li stanovena pro cizozemské dělníky pracující v tuzemsku mzda v Kč a vyplácena v určité relaci cizí měny ku Kč. Pro posuzování přiměřenosti mzdy jest lhostejno, že dělník bydlí v cizozemsku.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1923, R I 1460/22.)

Do továrny žalované firmy na saském pomezí docházelo též dělnictvo ze Saska, jež si vymínilo v listopadu 1919 placení mzdy nikoliv v Kč, v nichž se mzda vyplácela ostatním dělníkům, nýbrž v markách a to v poměru 1 Kč = 85 pf. Když v roce 1921 počala marka překotně klesati, domáhal se žalobce, jeden ze saských dělníků, placení mzdy v Kč. Zaměstnavatel žádosti nevyhověl, žalobce setrval však v práci a žaloval o zaplacení mzdy v Kč. Mezi svazem zaměstnavatelů a organizací dělníků, k nimž náležely i sporující se strany, byla uzavřena tarifní smlouva, dle jejíhož čl. XVI. měly býti všechny mzdové spory právoplatně rozhodnuty rozhodčí komisí. Žalobě o zaplacení mzdy v Kč procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl, a uvedl v podstatě v d u v o d e c h: Pokud jde o přípustnost pořadu práva, k níž dlužno z úřední povinnosti přihlídnouti, jest míti za to, že jest pořad práva přípustným. Smlouva, již pro spory byla umluvena rozhodčí komise, není veřejnoprávní normou, zbraňující přístup k soudu, nýbrž soukromou úmluvou, od níž strany mohou kdykoliv odstoupiti. To stalo se i v tomto případě. Žalobce tím, že podal žalobu, prohlásil výslovně, žalovaný pak, pustiv se do jednání o žalobě, dal mlčky na jevo, že od úmluvy o rozhodčí komisi upouští (§ 104, odstavec třetí j. n.). Ve věci samé dlužno přihlídnouti k tomu, že smlouva námezdní, o níž tu jde, byla kdykoliv kteroukoli stranou rozvazatelná. Zde nastalo částečné rozvázání smlouvy co do mzdy. V dalším setrvání žalobce v práci a v souhlasu žalované k tomu jest spatřovati pokračování ve služebním poměru, při čemž však nebyla odměna umluvena. Jest proto dle Šu 1152 obč. zák. stanoviti odměnu přiměřenou a tu bude dlužno přihlídnouti k poměrům v Sasku, kde žije se podstatně laciněji nežli v tuzemsku.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k duvodum, pro které rozsudek prvního soudce zrušil, po případném dalším jednání znova rozhodl.